

„Kristus kentėjo už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad mus atvestų pas Dievą.“ /1Petro 3,18/

2007 m. kovas Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 2 (74)
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

MIELI KRIKŠČIONYS, SVEIKI SULAUKĘ VELYKŲ!

Per Velykas Dievas davė mums tikrą ženklą, kuris liudija apie Gerosios Naujienos išpildymą.

Iš Pauliaus laiško Romiečiams 12 skyriaus 1 – 5 eilutės.

Taigi aš raginu jus, broliai, Dievo gailestingumu atnašauti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkamą auką. Tai yra jūsų dvasinis Dievo garbinimas.

Ir nepasidarykite tokie, kaip šitas pasaulis, bet pasikeiskite proto atnaujinimu, kad ištirtumėte kas yra Dievo valia – kas gera, Dievui patinkama ir tobula.

Nes man suteiktos malonės dėka sakau: kiekvienam, esančiam tarp jūsų, nesusidaryti apie save geresnės nuomonės negu privalu susidaryti, bet turėti blaivią nuomonę, destis kokį tikėjimo saiką Dievas yra kiekvienam paskyręs.

Nes kaip kiekviename kūne turime daug narių ir jie visi neatlieka to paties uždavinio, taip mes, daugelis, esame vienas kūnas Kristuje, bet pavieniui – vieni kitiems priklausą nariai.

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus nepaliko smulkių ir konkrečių nurodymų, kaip turėtų vykti Bažnyčios vidaus gyvenimas, komunijos šventimas, santykiai su nekrikščionimis ir panašiai.

Apaštalas Paulius tuomet, kreipdamasis į pačią didžiausią to meto krikščionių bendriją Romoje, pabrėžė, kaip turėtų kiekvienas tikintysis jaustis savo bendruomenėje, bažnyčioje ir pasaulyje. Nors nuo antikos laikų pasaulis labai pasikeitė: turime internetą, kosmines stotis, bet pamokymai, kuriuos Paulius per Šventąją Dvasią užrašė Romos bažnyčiai, tinka ir mums šiomis dienomis. Pasaulyje ir ypač Bažnyčioje esame vienas kitam priklausantys, kaip rašė apaštalas Paulius. Žodis „Evangelija“ sen. graikų kalba reiškia „geroji naujiena“. Mus jungia Geroji Naujiena, o ne kultūra, ne tradicijos, ne žemiškoji nauda. Jungia Geroji Naujiena.

Aišku, mus jungia ir protestantiška kultūra, ir tradicijos, ir žemiškoji nauda. Tačiau tik Geroji Naujiena – mūsų Viešpaties Evangelija – šį mūsų susibūrimą paverčia Bažnyčia, kuri išsilaikė šimtus ir tūkstančius metų.

Jeigu bažnytinę bendruomenę pradeda jungti ir išlaikyti ne Evangelija, bet kitos, nors ir pačios geriausios paskatos, tai žmonės iš tos bendruomenės po truputį išsivaikšto kas sau. Nereikia nei

PAPRASTI STEBUKLAI

Evangelijose randame kelias istorijos apie tai, kaip Jėzus išplėšė iš mirties nagų tuos, kuriems prieš akis buvo dar visas gyvenimas. Ne iš ligos patalo, o iš pačios mirties. Trumpai tariant, prikėlė iš mirusiųjų. Biblijos autoriai nesileidžia į detales, diagnozuodami ligas, nustatinėdami mirties priežastį arba aprašydami, kaip vyksta prikėlimo procesas.

Tai nėra nei medicinos, nei mokslo bendrąja prasme vadovėlis, nei fantastinis romanas. Biblijos paskirtis yra visiškai kita. Iš minėtų evangelijų epizodų sužinome tik tiek, kad anų jaunų žmonių gyvenimą nutraukė mirtis: nekviesta viešnia, anksčiau ar vėliau aplankysianti kiekvieną. Toji, nuo kurios neapsaugos nei prevencinės programos, nei apsaugos priemonės. Ta, kurią turbūt tik vienintelis Pranciškus iš Asyžiaus išdrįso vadinti „sesute“.

Evangelijoje pagal Luką yra pasakojimas apie tai, kaip Jėzus prikėlė iš mirties vienturtį našlės sūnų. Atrodo, viskas čia aišku. Ne vienas pasakys, kad tai ne kas kita, kaip eilinė religinė „pasakaitė“ su laiminga pabaiga. Trūksta tik tradicinės pabaigos: „Ir aš ten buvau, alų midų gėriau, per barzdą varvėjo ...“.

Tačiau Biblija būtų tik grožinės literatūros kūrinys ir nieko daugiau, jei ji kaskart nenustebintų. Kaip ir pats Jėzus, kurio mokymas ir elgesys netelpa į siaurus mūsų rėmus. Tiek mokslinius, tiek ir religinius. O minėtoji evangelisto Luko užrašyta istorija nustebina dviem iš pirmo žvilgsnio nereikšmingomis detalėmis, tiesiog smulkmenomis. Tiesa, jos pasako ne ką mažiau už patį stebuklą.

Pirma. Lukas pasakoja, kad vyko laidotuvės. Buvo miręs vienos našlės sūnus. Įdomu tai, kad jis ničnieko neužsimena apie jos

maldavimą ar bent jau prašymą padėti, kai tuo tarpu analogiškuose evangelijų pasakojimuose nelaimės ištiktieji šaukiasi pagalbos. Greičiausiai todėl, kad ji nieko ir nemaldavo. Pernelyg didelis buvo jos sielvartas. Mirtis buvo atėmusi iš jos ne tik sūnų, bet ir visas viltis. Anksčiau ji buvo netekusi vyro, o dabar prarado ir vienintelį sūnų. Tokią valandą, kai viskas atrodo prarasta, sunaikinta, žuvę, kažko tikėtis ir maldauti atrodo beprasmiška.

Jėzus, kaip rašo Lukas, nelaukia, kol ji pati ar kas kitas iš minios kreipsis į Jį su prašymu padėti. „Pamačiusiam motiną Viešpačiui pagailo jos, ir Jis tarė: „Neverkl!“ Priėjęs palietė neštuvus. Nešėjai sustojo. O Jis prabilo: „Jaunuoli, sakau tau: kelkis!“ Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti. Jėzus atidavė jį motinai.“ (*Evangelija pagal Luką*). Jėzus pats žino, kada reikia pagalbos. Netgi tuomet, kai niekas neprašo, nedrįsta, užmiršta ar netgi nenori. (Manau todėl stebuklai aplanko ne tik pamaldžiuosius).

Antra. Ką, anot Evangelijos autoriaus, Jėzus padarė prieš prikeldamas vaikiną iš mirties? „Priėjęs palietė neštuvus“. Atrodo, nieko čia ypatinga. Bet, norėdami suprasti, ką toks prisilietimas prie mirusiojo arba prie neštuvų, kuriais jis buvo nešamas, reiškė tais laikais, už-

tenka atsiversti Biblijos Kunigų knygą, kur sakoma: „Nė vienas tenesusiteršia numirėliu iš savo giminių, išskyrus artimiausius giminaičius – motiną, tėvą, sūnų, dukterį ir brolių“, o „kunigas, tarp savo brolių vyriausias, ant kurio galvos išlietas patepimo aliejus ... neprieis prie jokio numirėlio; nesiterš nė savo tėvu ar motina“ (Kun 21, 1-2; 10-11).

Nusižengimas šiam reikalavimui buvo sunki nuodėmė, toks kunigas tapdavo nešvarus religine prasme, todėl nebegalėdavo eiti savo pareigų, kol neatlikdavo nustatytų ritualinių apsiplovimų ir aukojimų. Nors Jėzus nebuvo Izraelio kunigas, tačiau šis prisilietimas prie neštuvų, ant kurių buvo paguldytas miręs žmogus, apie Jo gailėstingumą byloja iškalbingiau už pačius garsiausius, ašarą išspaudžiančius pamokslus.

Koks iš to seka moralas? Ogi apie prisilietimo svarbą. Nebūtinai fizine prasme. Prisiliesti galima ir šypsena, ir žodžiu. O tai jau tampa kone anomalija (išskyrus, nebent sintetines amerikietiškas šypsenas TV ekranuose). Atsiribojam vieni nuo kitų. Tarsi kiekvienas „kitas“ mus suteptų. Tarsi būtų galima užsikrėsti paprasčiausiu žvilgsniu.

Žmonės vengia netgi daryti gera, t. y., prisiliesti prie nelaimingo žmogaus. Turbūt ne vienam yra tekę matyti kur nors ant šaligatvio ar kur nuošaliau sukniubusį žmogų ir pro šalį skubančius praeivius. Girtuoklis? O ką, jeigu ne? O jeigu ir girtuoklis, tai nejaugi nereikia juo pasirūpinti? Žinoma, jei tai būtų mano brolis, tėvas, sūnus ar geras draugas ...

Kun. Arvydas Malinauskas
Perspausdinta iš
www.bernardinai.lt

šimtmečio, net dešimties metų. Nes pati puikiausia ir iškiliausia kultūra negali žmonių suvienyti, ji gali paprasčiausiai atsibosti.

Žemiškoji nauda taip pat negali ilgam sujungti žmonių, nes visi nori naudos sau. Net sėkmingiausios kompanijos subankrutuoja, stiprios valstybės išnyksta, o ką kalbėti apie ekonomiškai silpną bažnyčią.

Žemiškoji nauda yra dar ir tada, kai žmogus stengiasi pasirodyti geresniu negu iš tikrųjų yra, kai apie save per gerai galvoja. Šventoji Dvasia per apaštalą Paulių išpėja mus, kad negalvotume apie save per daug gerai. Bažnyčia, kurios nariais mes esame, yra bendrystė

– vienas kūnas Kristuje.

Kiekvienas žmogus, kuris apie save galvoja per daug gerai, griau-na santykius su kitais žmonėmis.

Taigi nei kultūra, nei tradicijos, nei žemiškoji nauda ar žmonių geri ir genialūs darbai nesudaro Bažnyčios, nesujungia mūsų į vieną kūną Kristuje, neduoda nei vilties, nei Gerosios Naujienos. Mūsų atpirkėjas Jėzus Kristus per savo nuopelną suteikė mums Evangeliją, mus jungiantį Dievo Žodį.

Vaikas Jėzus savo tėvams pasakė, „ar jūs nežinote, kad turiu būti savo Tėvo namuose“. Ir Jūs, mieli krikščionys, kuo daugiau užėikite į Dievo Namus. Juk kai meldžiate

„Tėve mūsų“, Jūs dvasiškai užėinate į Jo namus.

Atnašaukite save, savo kūnus Dievui dažniau ateidami į pamaldas, į parapijos renginius. Atsinaujinkite ir būkite blavūs savo dvasia ir protu, negalvokite apie save per daug gerai, dažniau nusišypsokit vieni kitiems, nes esame skirtingi vieno kūno nariai. Esame Evangelijos, kuri reiškia mūsų išganymą, dalyviai.

Sveikinu ev. reformatus ir visus kitus krikščionis su Velykomis, prikeltojo Viešpaties, Gerosios Naujienos ir visų mūsų vienybės Kristuje švente.

Kunigas Tomas Šernas

Visuotinis Lietuvos evangelikų reformatų jaunimo draugijos „Radvila“ suvažiavimas

Vasario 24 dieną Biržų evangelikų reformatų parapijos salėje įvyko eilinis visuotinis LERJD „Radvila“ suvažiavimas. Biržų, Vilniaus ir Kauno skyrių atstovai rinkosi į kleboniją, kur jų laukė Biržų skyriaus pirmininkė Dovilė Sinkutė bei Martyna Ramutėnaitė su gausiais užkandžiais, arbata, ant stalo degė žvakė, šalia gulėjo Biblija. Šie simboliai tarsi parodė, kas mus surinko į šį gražų būrį ir

kokių vertybių Draugija turėtų neapleisti, šaukdama jaunimą eiti doros ir šviesos keliu.

Visuotinis suvažiavimas prasi-dėjo Draugijos centrinės valdybos pirmininko Igno Skudricko pasveikinimo žodžiu. Posėdis pradėtas Šv. Rašto skaitiniu iš Patarlių knygos 4 skyriaus, pagal kurį Dievo Žodį skelbė ir Dievo palaiminimo susirinkimui meldė gen. superintendentas kun. R. Mikalauskas.

Svečias, Švedijos ev. reformuotos Bažnyčios jaunimo tarnyste užsiimančios SMU organizacijos vadovas, kun. Göran Bondesson, taręs pasveikinimo žodį, buvo maloniai nustebintas, kad šio vizito į Lietuvą metu pataikė į visuotinį Draugijos suvažiavimą. Jam tai buvo malonus siurprizas ir proga pakalbėti apie bendradarbiavimo atgaivinimą tarp Švedijos ir Lietuvos reformatų jaunimo. Šiuo metu jis dirba Švedijos Misijos Bažnyčios jaunimo sekretoriumi. Negalėjęs atvykti į suvažiavimą draugijos „Radvila“ garbės narys, Vilniaus parapijos klebonas, superintendentas kun. Tomas Šernas atsiuntė pasveikinimo laišką, kurį susirinkusiems perskaitė kun. Rimas Mikalauskas. Laiške buvo pabrėžiama, kad vienas iš Draugijos prioritetų turėtų būti teologinis narių išsilavinimas. Taip pat buvo primintas klausimas dėl sutarties tarp „Radvilos“ ir LERB *Unitas Lithuaniae*. Draugijos narė, diakonė Gitana Gasiūnaitė – Demčenko taip pat atsiuntė laišką iš Čekijos, kurį susirinkusiems perskaitė suvažiavimui pirmininkavusi CV sekretorė Viktorija Statauskaitė.

Suvažiavime dalyvavo ir draugijos narė, vaikų namų „Vaiko užuovėja“ kapelionė, diak. Sigita Švambarienė. Tiek kun. R. Mikalauskas, tiek diak. S. Švambarienė naujam gyvavimui šią Draugiją aktyviai kėlė iš pelenų 2000 – 2001 metais ir dalyvavo suvažiavime nuo pat pradžios iki pabaigos. Tai rodo, kad mūsų Bažnyčios dvasininkams rūpi jaunimo reikalai. Kun. T. Šerno laiške išreikštas susirūpinimas Draugijos prioritetais tai tik paliudija.

Visuotiniame suvažiavime dalyvavo 29 nariai: Vilniaus „Radvilos“ skyriaus 7 atstovai, Kauno skyrių atstovavo 5, Biržų skyrių – 9 seni nariai ir šio suvažiavimo metu įsirašę 4 nauji jaunieji nariai: Domantas Jasiukėnas, Regimantas Petrauskas, Darius Solovjovas ir Mindaugas Martinkus. Reikia pasidžiaugti Draugijos pagausėjimu ir tuo, kad suvažiavime dalyvavo nemažai jaunų veidų, kurie gali semtis patirties iš vyresniųjų, kuriuos jie turės pakeisti Draugijos valdyme ateityje.

CV pirmininkas pristatė LERJD „Radvilos“ 2006 metų finansinę ataskaitą. Taip pat buvo nušviesti nuveiktos veiklos sunkumai, su kuriais teko susidurti praėjusios kadencijos metu, papasakota apie išlaikytą, tęstinę Draugijos veiklą, pateikti nauji projektai. Susirinkus po pietų laukė pagrindinis suvažiavimo uždavinys – išsirinkti naująją Draugijos centrinę valdybą bei revizijos komisiją. Balsavimas buvo uždaras. Suskaičiavus rezultatus paaiškėjo, kad po 16 balsų (pagal galiojančius Draugijos įstatus sprendžiamojo balso teisę turėjo 17 narių) gavo D. Viederis, V. Statauskaitė ir K. Šišla; po 14 balsų – J. Juršytė-Gluskinienė ir D. Sinkutė; I. Vaisiūnaitė – 13 balsų. Visi jie ir tapo naująja Draugijos centrine valdyba.

Išrinktoji valdyba uždarame pasitarime išsirinko pirmininką, kurį visuotinis suvažiavimas balsų dauguma viešai patvirtino.

Centrinės valdybos pirmininke absoliučia balsų dauguma buvo išrinkta Viktorija Statauskaitė. Likę valdybos nariai taip pasiskirs-

tė pareigomis: Dainius Viederis – vicepirmininkas, Ina Vaisiūnaitė – sekretorė, Donalda Sinkutė – išdininkė, Jurga Juršytė – Gluskinienė ir Kornelijus Šišla – laisvieji nariai. K. Šišla pasisiūlė priimti Draugijos atsakingojo korespondento pareigas, J. Gluskinienė – išdininkės adjutantės pareigas. Išrinktajai centrinei valdybai rankas paspaudė ir produktyvaus darbo linkėjo visi trys visuotiniame suvažiavime dalyvavę dvasininkai.

Į Revizijos komisiją uždaru balsavimu buvo išrinkti: I. Trečiokaitė, G. Vaitiekūnas, I. Skudrickas. Revizijos komisijos pirmininke, atviru balsavimu ir suvažiavimui viešai pritarus, išrinkta Ilona Trečiokaitė.

Atlikus svarbiausius visuotinio suvažiavimo uždavinius ir išsirinkus naująją Draugijos valdžią, progą žodį tarti gavo suvažiavimo svečias, Švedijos Misijos Bažnyčios kunigas Göran Bondesson. Jam vertėjavo gen. superintendantas kun. R. Mikalauskas.

Svečio iš Švedijos pasakytą kalbą suvažiavimo dalyviai palydėjo plovimais. Kun. R. Mikalauskas pasidžiaugė, kad sinoduose dalyvauja bent keli „Radvilos“ nariai. Taip pat priminė, kad šių metų sinodas mini savo 450 metų jubiliejų ir be to, šiame sinode bus renkama nauja Sinodo Konsistorija. Kun. R. Mikalauskas perdavė kunigo iš Vokietijos Erhard Mische pasiūlymą, kad „Radvilos“ pirmininkas galėtų dalyvauti sinodo posėdžiuose su patariamojo balso teise.

Gen. superintendantas Draugijai siūlė sinodui paruošti „Radvilos“ stendą arba pastatyti Draugiją reprezentuojančią palapinę, kurioje sinodo svečiai bei delegatai galėtų iš arčiau susipažinti su Draugijos vykdoma veikla.

Taip pat paprašė padėti sinodo techniniam aptarnavimui, balsų skaičiavimui ir pan.

Jaunimo pagalba pageidautina ir birželio 2 dieną Biržuose vyksiančioje evangelikų Giesmių šventėje. Svečiams, atvykusiems iš įvairių Lietuvos kampelių, reikėtų padėti susiorientuoti Biržuose, parodyti žymesnes vietas, prista-

tyti trumpą Biržų miesto istoriją. Kun. R. Mikalauskas taip pat prašė jaunimo pagalbos rugsėjo 16 dieną Biržuose vyksiančiame didžiuliame šventiniame suvažiavime, kuriame dalyvaus Lietuvos dvasininkai, politikai, svečiai iš užsienio: WARC viceprezidentas, Nyderlandų karalystės, Švedijos, Vengrijos, Vokietijos Lippės krašto Bažnyčių delegatai ir dvasininkai. Pranešimą skaitys viena žymiausių Reformacijos istorijos tyrinėtojų ir specialistų Lietuvoje – prof. Ingė Lukšaitė. Šiame renginyje gen. superintendantas tikisi pagalbos iš jaunimo: vertėjauti svečiams, palydėti juos, papasakoti apie miestą, ar kitaip padėti susidoroti su iškilusiais sunkumais svečioje šalyje.

Visuotiniam „Radvilos“ suvažiavimui artėjant į pabaigą, suvažiavimo moderatorė bei naujoji draugijos CV pirmininkė V. Statauskaitė dalyviams trumpai pristatė siūlomus Draugijos įstatų pakeitimus, kuriuos pagal galiojančią asociacijų įstatymą pati paruošė.

Be kitų punktų, siūloma pajau-ninti aktyviųjų narių amžių, t.y. jais galėtų tapti LR piliečiai nuo 16 iki 35 metų (dabar yra nuo 18 iki 35 metų), jaunieji nariai galėtų būti LR piliečiai nuo 14 iki 16 metų (dabar 16-18). Taip pat siūloma praplėsti punktą, kuriame pagal asociacijų įstatymą turėtų būti išsamiai išvardinami Draugijos siekiami tikslai ir įgyvendinami uždaviniai. Buvo pasiūlyta Draugijos įstatus publikuoti internetiniame puslapyje www.ref.lt, kad jie būtų bet kada prieinami kiekvienam besidominčiam.

Visuotinio suvažiavimo pabaigoje, kun. R. Mikalauskas maldoje linkėjo kiekvienam naujai išrinktos valdybos centrinės valdybos nariui stiprybės ateities darbuose Kristaus vynuogyne.

Suvažiavimą užbaigė visų į gražų ratą apsikabinusių narių sugiedota giesmė „Žalias medis“.

Kornelijus Šišla

Švedijos ev. reformatų bažnyčios jaunimo tarnyste užsiimančios smu organizacijos vadovo

KUN. GÖRAN BONDESSON

kalba, pasakyta visuotiniame ev. reformatų
jaunimo draugijos „Radvila“ suvažiavime
2007 m. vasario 24 d.

Biržuose

kun. Göran Bondesson

Partnerystė tarp Lietuvos ir Švedijos reformatų bažnyčių ėmė megztis prieš 11 metų, kai 1996 metais į Švediją buvo atvažiavęs Giedrius Vaitiekūnas.

1999 metų rudenį pas mus atvyko LERB dvasininkai R. Mikalauskas, K. Daugirdas ir A. Kvedaravičius.

Po 2000-ųjų metų sinodo, kontaktai ženkliai pagerėjo. 2001 metais aš pradėjau tarnauti distrikte. Ėmė aktyvėti bendradarbiavimas. Rėmėme Biržų jūrų skautus, jaunų šeimų stovyklas, rengėme seminarus, dirbome su LERJD „Radvila“.

Man ši partnerystė yra labai svarbi ar aš ją labai vertinu. Geriausi mano kolegos dvasininkai yra ne Švedijoje, o Lietuvoje. Esame bendroje Dievo misijoje, kurioje jokių sienų neegzistuoja. Mes iš Lietuvos visada išsiveždavome gerą patirtį.

Bažnyčia be tarptautinio bendradarbiavimo yra skurdi. 2003

metais išvykau į Stokholmą dirbti Švedijos Misijos Bažnyčios jaunimo sekretoriumi.

2004 metais Pietų distrikte jaunimo dvasininke pradėjo dirbti Marija. Distrikas dabar jau nebesijaučia atsakingas dėl partnerystės. Jaunimas tapo daugiau apatiškas, jaučiamas sustingimas distrikte. Sinodo viduje jie turi komisiją tarptautiniams ryšiams. Sunki situacija yra toje komisijoje, bet pataisoma. Švedų Bažnyčios prioritetas – vietinių dvasininkų tarnavimas savo parapijose. Jie nėra suinteresuoti stovyklomis ar tarptautiniais mainais. Jiems yra svarbūs vadovų mokymai parapijoje.

Aš norėčiau, kad mes pasirašytumėme konkrečią sutartį dėl bendradarbiavimo tam tikram laikui. Naujoji jūsų Draugijos centrinė valdyba turėtų galvoti apie ateitį, rasti kelius, kaip būtų galima pagerinti mūsų santykius.

Man Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčia užima didelę vietą širdy ir man liūdna, kad ta mūsų bendradarbiavimo kreivė taip kinta. Naudojantis EVS (Europos savanorių tarnyba) siūloma programa, švedai galėtų atsiųsti žmonių dirbti su jaunimu Lietuvoje.

Lietuviai taip pat gali siųsti savo žmones pas mus. Reikia konkretaus žmogaus, kuris būtų atsakingas už šį bendradarbiavimą. Man kol kas liūdna dėl esamos situacijos, bet aš tikiu, kad situaciją įmanoma pakeisti. Linkiu naujai valdybai gero darbo. Prisiminkite, kad mes vis dar esame partneriai. Su Dievo palaiminimu.

Bendros maldos sąjūdis Olandijoje

Įdomus reiškinys pastebimas Olandijoje: daugiau nei šimtas firmų, įskaitant tokias olandų gigantes, kaip Phillips bei KLM, taip pat ir valdžia skatina darbuotojų maldos susirinkimus darbovietėse. Šis reiškinys taip išgalėjo korporacijų gyvenime, kad Olandijos profsąjungos paragino vyriausybę pripažinti darbuotojų teisę melstis darbo vietoje.

Dar vienas pavyzdys, jog krikščionybė atsikuria Olandijoje, būtų tai, kad daugelio krikščioniškų pažiūrų neslepiančių rašytojų kūryba sulaukė tiek palankios kritikos, tiek komercinės sėkmės. 2005 m. prestižiškiausi Olandijos literatūros apdovanojimai buvo skirti palankiai krikščionišką tikėjimą bei atpirkimo klausimus vaizduojančioms knygoms.

Viena šių knygų „Klūpant rožių guolyje“, parašyta reformato autoriaus Jano Siebelinko, buvo antra perkamiausia olandiška knyga per pastarąjį dešimtmetį. O labiausiai perkama knyga buvo naujas Biblijos vertimas į olandų kalbą. Šešiolika milijonų gyventojų turinčioje valstybėje buvo išpirkta penki šimtai tūkstančių šios knygos egzempliorių. Lyginant su Jungtinėmis Valstijomis, tai prilygtų dešimties milijonų tiražui.

Taip pat didžiulio pasisekimo Olandijoje susilaukia krikščioniško tikėjimo pradžiamokslis – Alfa kursai. Šiuos krikščionybės įvado kursus, kurie vyko ir Lietuvoje, jau išklaušė daugiau nei šimtas dvidešimt tūkstančių olandų. Netgi kursų programos vadovas nustebo dėl šitokios sėkmės. Kursais nuoširdžiai domisi vis daugiau žmonių, daugiausia jaunų, kuriems tai yra visiškai naujas dalykas.

„V.r.ž.“ inf.

ATRASTA CHYLINSKIO SENOJO TESTAMENTO BERLYNO EGZEMPLIORIAUS KOPIJA

Lietuvių kalbos institute šiuo metu baigiamas rengti pirmasis Chylinskio Senojo Testamento – pirmos lietuviškos spausdintos Biblijos (Londonas, 1660) – mokslinio leidimo tomas.

Knygos pagrindą sudaro vienintelis išlikęs šios Biblijos egzempliorius, saugomas Britų muziejaus bibliotekoje, ir atitinkamos ištraukos iš pagrindinio vertimo šaltinio – olandiškos Statenbijbel. Rengiant leidinį buvo siekiama į vieną vietą surinkti visą spausdintą Chylinskio palikimą, todėl čia publikuojamos ir abi Chylinskio išleistos knygelės *An Account of the Translation of the Bible into the Lithvanian Tongve* (1659) ir *Ratio Institutae Translationis Bibliorum in Linguam Lithvanicam* (~1660). Abi jos išspausdintos Oksforde.

Duomenų apie Chylinskio Biblijos vertimą XVII–XIX amžiais buvo įdėta į daugelį Europos bibliografinių ir poliglotinių leidinių. Tačiau šios žinios buvo skurdžios ir nuolatos iš leidinio į leidinį kartojamos, pačios knygos ją aprašiusieji bibliografai nebuvo matę. 1879 metais Adalbertui Bezenbergeriui leidiniuose *Athenaeum* ir *Kurjer Poznański*, o 1880 metais – *Mitteilungen der Litauischen Literarischen Gesellschaft* – paraginus, mokslo bendruomenė įsitraukė į Chylinskio Biblijos paiešką ir netrukus vienas po kito buvo surasti trys Senojo Testamento egzemplioriai: A. Neubaueris 1891 metais leidinyje *The Academy* paskelbė, kad vienas šios Biblijos egzempliorius yra Stettino Marijos vienuolyno gimnazijos bibliotekoje (vėliau šis leidinys buvo perkeltas į Berlyną ir tapo įprasta jį vadinti Berlyno

egzemplioriumi). 1888 metais žurnale „*Записки Императорской академии наук. Извлечение из протоколов заседаний Академии*“ akademikas A. Kuniakas pranešė, kad Peterburge rado Chylinskio Senojo Testamento egzempliorių, priklausiusį Jerziui Gruzewskiui, vėliau padovanojusiam šį retą spaudinį Vilniaus universitetui, iš kur jis buvo pergabentas į Peterburgą. Apie trečiąjį, Britų muziejaus bibliotekos įsigytą, Chylinskio Senojo Testamento egzempliorių 1893 metais Londono leidiniuose *Athenaeum* ir *The Academy* paskelbė Britų muziejaus bibliotekininkas, slavų literatūros skyriaus darbuotojas Johnas Naakė.

Vadinamasis Londono egzempliorius yra pats trumpiausias (turi 176 puslapius ir siekia Jozuės knygą), Berlyno egzempliorius beveik dvigubai ilgesnis (384 puslapiai, baigiasi Jobo knyga), Vilniaus egzempliorius pats didžiausias (416 puslapių, išspausdintas iki 40 psalmės). Abu pastarieji šiuo metu laikomi dingusiais, tačiau jų ištraukų buvo skelbta įvairiuose XIX amžiaus pabaigos – XX amžiaus leidiniuose. Į rengiamą knygą buvo numatyta įdėti tas perspausdintas Berlyno ir Vilniaus egzempliorių vietas, kurių nėra Londono egzemplioriuje. Ištraukų iš Berlyno egzemplioriaus yra publikavę Heinrichas Reinholdas (1896), Augustas Leskienas (1919), Jurgis Gerullis (1927) ir Janas Otrębskis (1957). Vilniaus

egzempliorių savo rankose turėjo Jacobas Quandtas ir apie tai užsiminė savo rengiamos Biblijos pratarinėje (1735), išsamiai jį aprašė Jurgis Pliateris (1831), ištraukų publikavo Adamas Jocheris (1842), Eduardas Wolteris (1887), Maurycis Stankiewiczus (1889). Vilniaus egzempliorius 1842 metais iš Vilniaus buvo išgabentas į Peterburgą, po 1918 metų apie jį nebėra jokių žinių. Berlyno egzempliorius dingo Antrojo pasaulinio karo metu, tačiau jo kopija naudojosi Janas Otrębskis, kaip nurodyta jo sudarytoje chrestomatijoje *Teksty litewskie 1. Teksty dawne* (Warszawa: PWN, 1957).

Juozo Karaciejaus paraginta, pasidomėjau profesoriaus Otrębskio archyvo likimu. Norbertas Ostrowskis (Poznanės universitetas) pranešė, jog Otrębskis visas savo knygas testamentu paliko Vilniaus universiteto bibliotekai. Padedama Lietuvių kalbos instituto bibliotekininkės Vilijos Lukševičienės kreipiausi į VUB rankraščių skaityklos vadovę Nijolę Šulgienę ir šio skyriaus darbuotoją Loretą Vincloviene. Kataloge užuominų apie Chylinskio Bibliją nebuvo, tačiau bibliotekos direktorės Birutės Butkevičienės iniciatyva, skyriaus darbuotojos patikrino kiekvieną Otrębskio fonde saugomą dokumentą ir davė džiugią žinią: Chylinskio Biblijos Berlyno egzemplioriaus kopija yra Vilniaus universiteto bibliotekos rankraščių skaitykloje, jos šifras: VUB

RS f. 124-155. Otrębskio archyvą Vilniaus universiteto bibliotekai 1989 metais vykdydama vyro valią perdavė Helena Otrębska - Samaniūtė.

Greičiausiai dar prieš karą daryta kopija yra tiems laikams labai geros kokybės, baigiasi 384 puslapiu, iš jų 337–368 trūksta (praleistas 22 ir 23 lankas). Pirmajame puslapyje signatūra „Biblia sacra oct.9“. Spausdintieji Chylinskio Senojo Testamento lankai neturėjo antraštinio puslapio. Berlyno egzemplioriaus pradžioje bibliofilo Andreaso Müllerio, Chylinskio amžininko, kuris buvo pirmasis šio reto leidinio savininkas, ranka užrašyta antraštė:

**Biblia
LITHVANICA
COEPTA QUIDEM EDI
Londini 166..
Sed
Praeveniente Morte
Autoris,
SAMUELIS BOHUSLAI CHY-
Non absoluta ponò. linsky,
Andreae Milleri Greiffenhagij
a 1668
1684.**

Knyga, kurios buvo ieškoma nuo XVII amžiaus pabaigos iki paskutinio XIX amžiaus dešimtmečio, per Antrąjį pasaulinį karą vėl laikyta dingusia, dabar, artėjant jos spausdinimo 350 metų jubiliejui, nors ir kopijos pavidalu, vėl sugrižo skaitytojui.

Habent sua fata libelli.

**Gina Kavaliūnaitė
Straipsnis parengtas pagal
paskelbtą žurnale
„Acta Linguistica Lithuanica“
medžiagą**

John Robson: „Neįžeidinėkit religijos, nebent ta religija būtų krikščionybė“

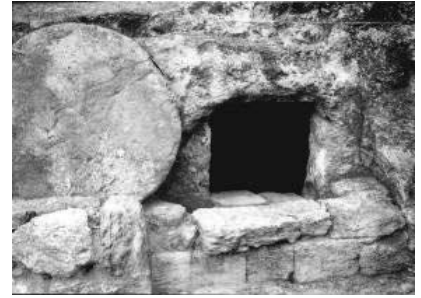
Dabar Gavėnia. Ir būtent dabar iš numirusių vėl ima keltis Jėzų menkinantys naujienų pranešimai. Šįkart apie tai, kad atrastas kapas, kuriame suguldyta visa Jėzaus šeima, įskaitant jo žmoną ir vaiką. Nors iš tiesų turbūt derėtų teigti, kad tose dėžėse regime apdulėjusius padorumo ir sveiko proto palaikus.

Moderniam protui tokie pranešimai turėtų liudyti apie krikščionybės katastrofą. Bet iš tikrųjų išvedžiojimai, kad Kristus buvo vedęs ir pradėjo Merovingų ar dar kažkokią dinastiją, liudija apie proto katastrofą.

Laikraščiai teigia: „Jei jų pateikiami įrodymai pasitvirtins, filmas „Dingęs Jėzaus kapas“ (The Lost Tomb of Jesus) bei jį lydinti knyga iškels esminių klausimų apie krikščionis ir krikščionių tikėjimą“. Taip pat rašoma, jog įrodymai „verčia suklusti“, ir tvirtinama, kad „jei DNR tyrimas susies Jėzų ir „jo brolių“ Jozę su Marija, tai privers suabejoti pačia nekalto prasadėjimo doktrina...“

Mokliškai žiūrint, nekalto prasadėjimo doktrinai prieštarautų tai, jei sutaptų Jėzaus ir Juozapo, o ne Jėzaus ir Marijos DNR. Tačiau kaip tokie įrodymai gali būti „patvirtinti“? Netgi jei kas nors ant vienos iš tų dėžių būtų užrašęs „Jėzus iš Nazareto“ (nors taip ir neužrašė), negalėtum tame kape rastų DNR pavyzdžių palyginti su jokiais žinomais Jėzaus DNR pavyzdžiais. Nebent paimtum jų nuo Komunijai naudojamos duonos. Pageidautina nuo Romos katalikų ostijos, nes juk reikės transsubstanciacijos, o ne konsubstanciacijos, nekaltant jau apie tuos, kuriems Komunija tėra simbolis. (Pvz.: reformatams – „V.r.ž.“ past.).

Žurnalistai, rašydami apie Jėzaus vaiko palaikus, nepasivargina netgi korektūros patikrinti. Ar pasidomėjome, kodėl Marijos Magdalietės vardas ant tų radinių užrašytas graikiškai?

Ar tai tikrasis Jėzaus kapas?

Tikri skeptikai taip pat paklaustų, kaip Juozapas, neturtingas amatininkas iš atsilikusio Nazareto, pagarsėjęs tuo, kad patikėjo savo sužadėtinės aiškinimu, jog ši pastojusi nuo Dievo, galėtų būti palaidotas ištaigingame kape Jeruzalėje ir kaip prie jo čia patyliukais galėjo prisiglausti jo šeima, kuri kėlė šitokią sumaištį? O gal ši atstumtųjų šeima tą kapavietę įsigijo po nukryžiuavimo, paskui čia atgabeno Juozapo palaikus ir patys buvo joje patyliukais laidojami kelis dešimtmečius? Po prisikėlimo romėnų ir žydų valdžia naršyte išnaršė visą Jeruzalę, ieškodama Jėzaus kūno, kad įrodytų, jog Jis nebuvo prikeltas, ir šitokiu būdu padarytų galą tai neramumams keliančiai naujai religijai. Jiems nepavyko. Žinoma, Šventasis Raštas kalba apie uoloje iškaltą Jėzaus kapo rūšį. Parašyta, kad tą kapavietę buvo nusipirkęs Juozapas iš Arimatėjos. Šventasis Raštas taip pat paaiškina, jog kūnas dingo, nes Kristus buvo prikeltas. Bet negi kas kreips dėmesį į tą paiką seną Bibliją? Juk dabar šnekam apie Jėzų.

Vis dėlto malonu, kad Prarastojų patikimumo kasinėtotojai už dvidešimties metų planuoja atverti dar vieną kapą, kuriame guli trys urnos. Ko gero, jose ilsisi Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia.

**Sutrupintas Kęstučio Puloko
parengtas straipsnis iš „The
Ottawa Citizen“**

Knyga apie generolą Silvestrą Žukauską, išpažinusį reformatų tikėjimą

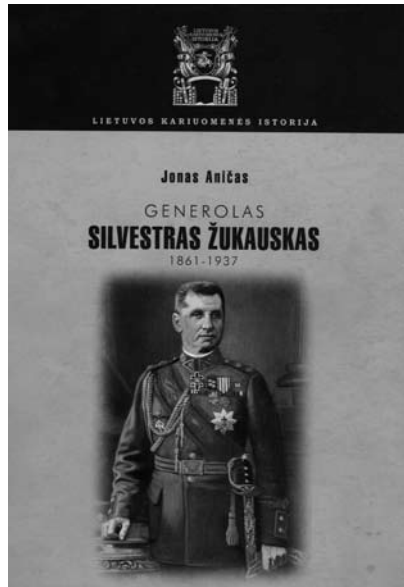
Vasario 13 d. Vilniaus rotušėje buvo pristatyta prof. Jono Aničo biografinė apybraiža „Generolas Silvestras Žukauskas (1861-1937)“.

Dalyvaujant Vytauto Didžiojo karo muziejaus direktoriui plk ltn. dr. Gintautui Surgailiui, Lietuvos karo istorijos draugijos pirmininkui dr. Jonui Vaičekoniui, profesoriams Antanui Tylai, Vytautui Leščičiui ir Juozui Uzdilaj, gen.mjr. Jonui Andriškevičiui, „Žiemgalos“ draugijos vicepirmininkui dr. Kazimierui Garšvai bei gausiai susirinkusiems miestelėnams buvo prisiminta prieštaringa generolo S.Žukausko asmenybė.

„Dvidešimtojo amžiaus Lietuvos istorijos lakštuose generolo Silvestro Žukausko asmenybė paliko neišdildomą pėdsaką, kuris visada spindės nelyginant pirmojo ryškumo žvaigždė. Jam teko būti istorinių įvykių, kurie lėmė jaunos Respublikos likimą, sukuryje, - pristatydamas knygą sakė autorius. – Jis vadovavo Lietuvos kariuomenei, kuri sunkiose kovose apgynė nelengvai iškovotą šalies nepriklausomybę“. Vakare buvo kalbėta apie Silvestro Žukausko gyvenimą, kurį likimas padalino į du tarpsnius: pirmasis – tarnyba Rusijos imperijos ka-

*Pirmasis kariuomenės vadas
gen. S. Žukauskas raitelių
pulke 1919 m.*

riuomenėje, per trisdešimt šešerius metus nueitas kelias nuo kadeto iki generolo; antrasis – atgimusios Lietuvos kariuomenės kūrimas, vadovavimas nepriklausomybės kovoms, tolesnis kariuomenės ugdymas nepriklausomos valstybės gyvenimo sąlygomis.

Mums, reformatams, generolas Silvestras Žukauskas brangus dar ir todėl, kad buvo mūsų tikėjimo brolis. Knygoje prof. J. Aničas apie tai rašo: „Tam tikrą metamorfozę patyrė ir generolo S.Žukausko santykio su tikyba interpretavimas bei aiškinimas. Generolas S.Žukauskas vienareikšmiškai pabrėždavo, kad jis yra evangelikų reformatų tikybos. Apie 1920 m. užpildytos anketos skiltyje „Tikyba“ jis lakoniškai rašė: „Reformatas“, o 1928 m. sausio 31 d. užpildyto tarnybos lapo skiltyje „Tautybė ir tikyba“ pažymėta: „Lietuvis. Evangelikų reformatų“... Trūkstant autentiškų duomenų apie S.Žukausko tėvus, vyravo tvirta nuomonė, kad jis yra kilęs iš evangelikų reformatų tikyba išpažįstančios šeimos“. Beje, čia pat autorius pateikia ir kitą versiją, kurią 1998 metais iškėlė Vidmantas Jankauskas knygoje „Nepriklausomos Lietuvos

generolai. I dalis“. „Pikti liežuviai kalbėjo, kad Žukauskas, dar būdamas jaunas karininkas, karjeros sumetimais, 1894 m. tikėjimą pakeitęs per vedybas su Kauno vokiete Žozefina Hasfordaite“. Ši versija, pasak J. Aničo, pasitvirtino, kai buvo rastas Pakruojo Romos katalikų parapijos tikinčiųjų sąrašas, kuriame yra ir S.Žukausko tėvai, jis pats ir broliai bei seserys. „Taigi generolas S.Žukauskas buvo kilęs iš katalikų šeimos, o į evangelikų reformatų tikyba perėjo dėl vedybų, - akcentuoja knygoje J. Aničas. – Matyt galima patvirtinti, kad lėmė emocišnis pradai, o ne išskaičiavimai; kita vertus, negalima nepripažinti, jog evangelikų reformatų tikyba buvo palankesnė karjerai, nes lietuviams katalikams, ypač po 1863m. sukilimo, buvo nepalyginamai sunkiau kilti karjeros laiptais“.

Tokia tad profesoriaus nuomonė apie generolo S.Žukausko tikėjimą. Su autoriumi galima nesutikti, ginčytis arba pritarti, jį palaikyti. Taip pat, kaip ir kalbant apie knygoje apžvelgtą generolo gyvenimą ir veiklą. Generolo, kuris 1937 m. lapkričio 28 d. buvo palaidotas Kaune, evangelikų reformatų kapinėse. Gaila, jog negalime padėti gėlės ant jo kapo, nes jo... nėra. Kai 1959-1960 metais buvo naikinamos senosios Kauno miesto kapinės, generolo S.Žukausko amžinojo poilsio vieta buvo sunaikinta. 1991 m. Vytauto Didžiojo karo muziejaus karybos istorijos skyriaus vedėjo Arvydo Pociūno iniciatyva pradėtos generolo palaikų paieškos. Deja, iki šiol jie nėra rasti.

Knygoje, kurią išleido Krašto apsaugos ministerija, gausu istorinių dokumentų, fotografijų, žemėlapių.

**Informaciją parengė
Aurelija Arlauskienė**

PO DIEVO SKRAISTE – IR LIETUVOS MOTERYS

Kovo 2-ąją Vilniaus liuteronų bažnyčioje vyko ekumeninės Pasaulio moterų maldos dienos pamaldos, kurioms tema („Suvienyti po Dievo skraiste“) šiemet pasiūlė moterys iš Paragvajaus, Pietų Amerikos širdies.

Bažnyčioje susirinkusios įvairių bendruomenių, taip pat ir Vilniaus evangelikų reformatų parapijos atstovės, bendrai meldėsi, klausėsi Šv. Rašto skaitinių, giedojų.

Vedėja liuteronė Kristina Ivanauskienė kalbėjo, jog maldoje mes pasijuntame esą pasaulio dalis. „Šių metų maldos dienos tema „Suvienyti po Dievo skraiste“ kviečia pažvelgti į istoriją, - sakė vedėja. - Jeigu neturtingas žmogus atiduodavo savo drabužį kaip užstatą, jį reikėjo grąžinti iki saulėlydžio, kad turėtų kuo apsikloti. Ateis diena, kai po Dievo drabužiu susivienys visos tautos“. Ji taip pat aiškino ir palapinės – kelionės - simbolio reikšmę. „Šildyk ir vienyk mus, Dieve, po vienybės ir meilės skraiste, - skambėjo moterų malda. - Meldžiame vienybės ir taikos pasaulio tautoms. Meldžiame už žūstančius, kenčiančius nuo konfliktų

ir karų. Suteik išminties pasaulio šalių valdovams, kad jie priimtų teisingus sprendimus. Laimink savo vienybės dvasia ir mūsų darbą, kad su džiaugsmu šlovintume Tave dvasia ir tiesa“.

Liuteronės, apsirergusios tradiciniais Paragvajaus moterų drabužiais, supažindino su tolimosios šalies sesių kasdienybe. „Visą gyvenimą turėjau tik dirbti ir tylėti. Tylėti ir dirbti. Niekas neįvertino mano sunkaus darbo namuose“, - guodėsi pagyvenusi „kaimietė iš Paragvajaus“ (Laima Lazauskienė). Gražia lietuvių kalba jauna „paragvajietė amatininkė“ (Renata Moraitė) pasakojo apie tai, kaip ji kuria nuostabius nėrinius.

Po pamaldų moterys šiltai bendravo prie arbatos puodelio.

Pamaldų vedėja Kristina Ivanauskienė kvietė bendrai maldai

„V.r.ž.“ inf.

Apie Pietų Amerikos šalies moterų dalį pasakojo sesės liuteronės, tą vakarą tapusios paragvajietėmis.

JAPONIŠKA „RADVILOS“ IR „RUGUTĖS“ DRAUGYSTĖ

„Tuk, tuk“, – pabeldė Rugilė į „Radvilos“ namelį ieškodama draugų. Jos draugais tapome pirmą kartą dalyvaudami Labdaros ir paramos fondo „Rugutė“ susitikime Draugų saloje. Šįkart fondo vadovė Edita vėl paprašė mūsų pagalbos – pabūti savanoriais onkologinėmis ligomis sergančių Lietuvos vaikų gydymui skirtame labdaros renginyje, kuris vyko Japonijos kultūros dienu metu kovo 23–24 dienomis Nacionaliniame dramos teatre. Renginį organizavo Japonijos - Lietuvos

draugystės asociacija, „Tokyo Associates Corporation“ ir Lietuvos Respublikos ambasada Japonijoje, bendradarbiaujančios su „Rugutės“ fondu.

Per abi dienas „geltonųjų“ pagalbinių, o tokį pavadinimą gavome vilkėdami ryškiai geltonus marškinėlius su širdies pusėje esančia „Rugutės“ fondo emblema, susirinko net dvylika: Vika, Jurgutė, Giedrius, Rūta, Gabija, Ilona, Ignas, Dainius, Žydrūnas, Donaldas ir du Justai. Kiekvienas plūšome

kiek galėjome: sveikinome į renginį užsukusius svečius, dalijome bilietus, padėjome rasti žiūrovams skirtas vietas, rinkome aukas ir šypsenomis palaikėme mums taip pat besišypsančias su vėžiu kovojančias Ligita ir Pijaus mamą Aidą, kuri mus ir paskatino šiai gerumo misijai.

Į labdaros renginį atvyko daug garbių svečių: pirmoji šalies ponija Alma Adamkienė, lietuvių kilmės viešnia iš JAV, Holivudo aktorė Rūta Lee bei dokumentinio filmo apie vėžiu sergančius vaikus „Prieš

parskrendant į žemę“ režisierius Arūnas Matelis. Verta paminėti, kad būtent šio filmo įkvėpti japonai susirūpino onkologinėmis ligomis sergančiais Lietuvos vaikais.

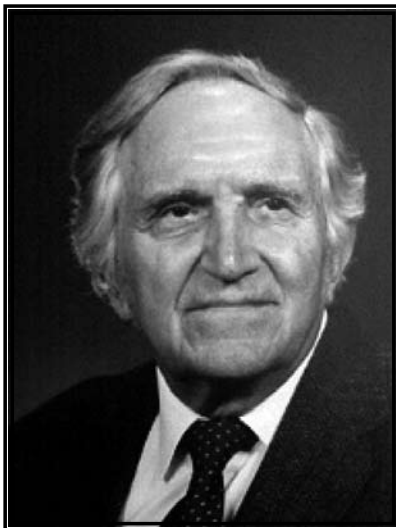
Įspūdinguose pasirodymuose dalyvavo daugiau kaip šimtas japonų, pasipuošusių tautiniais savo šalies rūbais. Išgirdome grojant tradiciniais styginiais instrumentais *koto*, išvaizda panašiais į valtį, o skambesiu primenančiais kankles, taip pat griausmingai būgnais *taiko* bei švelnia japoniška fleita *sakuhachi* atliekamų kūrinių. Dainavo du japonų chorai, dainavimą pavairindami garsais, išgaunamais akmeniniais grūstuvėliais ar iš dėžėje byrančio smėlio. Taip pat koncertavo lietuvių choras „Jauna muzika“. Visų nuostabai pirmasis pasirodęs japonų choras užtraukė Lietuvos himną. Žiūrovams beliko atsistoti ir pritarti, bet labiausiai sudomino japoniškas lietuviškų žodžių tarimas!

Koncerto pabaigoje visi chorai kartu atliko japonišką dainą „Sakura“, tačiau tuo renginys nesibaigė. Po koncerto prasidėjo padėkos, sveikinimai, pagiriantys bei paguodžiantys žodžiai, palydimi ne tik gėlių puokščių, bet ir miniatiūrinių gervių girliandų, kruopščiai išlankstytų iš spalvoto popieriaus japonišku menu *origamiu*. Šio labdaros renginio metu buvo renkamos lėšos nuotolinio gyvybinių funkcijų sekimo įrangai prie magnetinio rezonanso aparatūros Kauno medicinos universiteto klinikoms pirkti. Šiose klinikose gydomi centrinės nervų sistemos onkologiniais susirgimais sergantys vaikai iš visos Lietuvos. Ši brangi medicininė įranga yra būtina norint mažamečiams tiksliai atlikti diagnostinius tyrimus ir sekti gydymo eigą. Pinigėlių buvo surinkta nedaug. Mūsų pagalba jame tik lašelis jūroje, tačiau mes – radviečiai – prisidėjome, kuo galėjome: paaukojome du saulėtus pavasario pusdienius, kad kažkam gyventi būtų šviesiau.

Su beribe meile vaikams
Donalda ir kiti „geltonieji“
pagalbininkai

Išėję Amžinybėn

Mirė Šventojo Rašto vertėjas ALGIRDAS JURĖNAS (1919-2007)

2007 m. kovo 2 d. Harrisone, Meino valstijoje, sulaukęs 88 metų amžiaus, mirė Šventojo Rašto vertėjas į lietuvių kalbą, kunigas, profesorius dr. Algirdas Jurėnas. Jis gimė 1919 m. kovo 1 d. Puikiuose, Lietuvoje, Jono ir Suzanos Jurėnų šeimoje.

Dr. A. Jurėnas 1938–1941 m. studijavo filosofiją Kauno VDU universitete, po karo – teologiją Tiubingeno universitete, Vokie-

tijoje. Emigravęs į Čikagą, tęsė teologijos studijas Čikagos, vėliau Harvardo universitetuose ir 1967 m. Jam buvo suteiktas daktaro laipsnis. Dr. A. Jurėnas pasižymėjo kaip Šventojo Rašto vertėjas, išvertęs į lietuvių kalbą visą Bibliją iš hebrajų, graikų ir aramėjų kalbų. Dr. Jurėnas nuo 1967 iki 1983 m. buvo Meino valstijos universiteto filosofijos profesorius, taip pat dėstė teologiją Bangore, Meino kongregacinės United Church of Christ teologijos seminarijoje.

Kovo 7-os dienos popietę šeima, draugai ir pažįstami susirinko pagerbti Velionį, pagiedojo keletą giesmių, klausėsi Bacho ir Faure – Jo mėgstamiausios muzikos. Paskutinius dešimt metų Algirdas su žmona Tebija lankė Bridgton Alliance menonitų bažnyčią, kurios kunigas pasakė atsiveikinimo pamokslą „Bėgant gerąsias lenktynes“.

Algirdas paliko liūdinčius: žmoną Tebiją, sūnų Remigijų, dukras Galindą ir Astrą bei keturis anūkus.

„V.r.ž.“ inf.

A.A.

*„Ištverkite tikėjime įsitvirtinę bei išsakinję
ir nesiduokite atitraukiami
nuo vilties Evangelijos, kurią išgirdote,
kuri paskelbta visai Kūrinijai po dangumi.“
(Kol.1.23)*

**Reiškiame nuoširdžią užuojautą
Vilniaus evangelikų reformatų parapijos nariams
Ritai ir Dariui Skeberdžiams
bei kitiems jų šeimų nariams mirus vyrui, tėvui ir seneliui**

ADOMUI SKEBERDŽIUI.

*Vilniaus evangelikų reformatų parapijos vardu
kunigas Tomas Šernas*

Jonas Mekas pasauliui kasdien padovanos po filmą

Kasdien naują trumpametražį filmą galima pasižiūrėti Jono Meko internetinėje svetainėje www.jonasmekas.com.

Jonas Mekas. 1998 m.
www.jolivier.roller.free.fr/mekas.html

Dienos filmas visiems kino mylėtojams yra nemokamas tą dieną, kai jis pasirodo internetinėje erdvėje. Vėliau, norint išvysti kasdienį trumpą meną, tenka mokėti.

Iš interviu su filmininku Jonu Meku: „Mano svajonė iš tikrųjų nėra pritraukti daugiau žmonių. Šio 365 projekto esmė yra nenuspėjamas. Man smalsu pamatyti, kaip klostysis ši avantiūra. Daugiausia, ką dabar žinau – šiam projektui pasibaigus aš turėsiu 365 filmus“.

„V.r.ž.“ inf.

INFORMACIJA

■ Vasario 16 dienos rytą Nemunėlio Radviliškio kapinėse ant Nepriklausomybės akto signataro Jokūbo Šerno kapo buvo padėta Prezidento puokštė. Šventės išvakarėse puokštę iš Prezidento rankų paėmęs ir į Biržus atvežęs kun. Tomas Šernas ją perdavė „Vaiko užuovėjos“ kolektyvui. Dalyvaujant Biržų rajono savivaldybės merui R.Ramonui, Nemunėlio Radviliškio seniūnui V.Jareckui ir „Vaiko užuovėjos“ vaikams bei darbuotojams, puokštė iškilmingai buvo padėta ant Signataro kapo.

■ Vasario 18 d. Vilniaus parapijos kun. Tomas Šernas dalyvavo Šiaulių krašto konferencijoje „Bažnyčia šiandien“ ir dalinosi savo priartėjimo prie Dievo liudijimu. Jis aiškino, kad kiekvienas turi savo kelią prie Viešpaties, o kartais gal Dievas tiesiog priverčia žmogų ateiti prie Jo, kaip kad buvo ir jam – dabar kunigui Tomui Šernui; sakė pamokslą „Jis atveria mūsų akis“, remdamasis Evangelijos pagal Luką 18 skyriaus 31-43 eilutėmis.

■ Vasario 27-28 d. Maskvoje vyko Baltijos ir Nepriklausomų Valstybių Sandraugos (SNG) sta-

čiatikių, liuteronų ir katalikų konfesijų konferencija, kurios tema buvo: „Dabartinė Europa: Dievas, žmogus, visuomenė. Žmogaus teisės ir moralinė dimensija“.

■ 2007 m. gegužės 19 d. Vilniuje vyks baigiamosios iškilmės renginio „Brolybės tinklas Europoje“. Judėjimas 2004 metais Štutgarte priėmė manifestą, kuriame „visa pakeičiančios Evangelijos jėgos įkvėpti, kviečia darbuotis ir kurti vieningą ir daugialypį kontinentą“. Įvairių Bažnyčių judėjimai ir bendruomenės kviečiami imtis akcijų ir veiklos, iškelti viešumon jau vykdomas iniciatyvas taip numezgant brolybės tinklą. Gegužę bus surengta daugiau kaip 100 kongresų įvairiuose Europos miestuose, kuriuose bus akcentuojama: Europa gyva ne vien ekonomika, tarp įvairių Bažnyčių judėjimų jau nusidriekęs platus brolybės tinklas, Europa gali tapti dialogo ir brolybės žemynu bei paskatinti taikos siekį visame pasaulyje. Per Vilniuje vyksiančias iškilmes bus įteiktas akcijų ir iniciatyvų baltosios kronikos albumas Baltijos šalių visuomenės ir bažnyčių atstovams.

Lietuvos reformatų

Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios

Unitas Lithuaniae

Sinodo Konsistorijos

prezidentas

kurt. Donatas Balčiauskas

El. p. donatas.balciauskas@gmail.com

mob. 8 698 76 500

Lietuvos reformatų kunigų telefonai:

Gen. superintendentas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose

mob. 8 686 66 383,

Senjoras kun. emeritas Petras Čepas

gyv. Medekiuose

tel. 8 450 58 577.

kun. Kęstutis Daugirdas

(šiuo metu tęsia doktorantūros

studijas Vokietijoje)

mob. 8 686 67 007,

kun. Tomas Šernas

gyv. Vilniuje, tel. 213 18 10

mob. 8 687 56 846,

diak. Tomas Sakas

mob. 8 671 11 640

(šiuo metu tęsia mokslus Vokietijoje)

diak. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose

mob. 8 681 66 661

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

El.p. saules_miestas@yahoo.com

lekt. Raimundas Stankevičius

mob. 8 614 8 25 67

Parapijos vadovybės telefonai:

Valdybos pirmininkė

kurt. Renata Bareikienė

tel.: 261 36 05 d.,

276 84 07 n., mob. 8 688 88 632

Valdybos pirmininkės pavaduotoja

Donata Indriūnaitė 234 28 24,

mob. 8 616 31 089

Seniūnai:

Vida Cupreva 236 32 24 d.,

mob. 8 673 04 537,

Dalija Gudliauskienė 242 91 18,

mob. 8 685 74 951,

Olga Tamulėnaitė 277 03 14,

mob. 8 613 60 242

Rūta Kėželytė mob. 8 685 37 027,

Danguolė Jursienė 274 31 09 d.,

241 69 81 n., mob. 8 612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

tel. 242 91 18, mob. 8 685 74 951

Leidėjai:

Vida Cupreva, Dalija Gudliauskienė,

Dalia Pronskietytė